

Златари.

Училищенъ 'дворъ.
Есенно утро. На нѣ-
колко мѣста изъ двора
по двама, трима учени-
ка стоятъ и се разго-
варятъ. Десетина мо-
мичета играятъ играта
„Едно мѣсто въ кръга
има“ и пѣятъ. Следъ
малко тѣ прекъсватъ
играта, събиратъ се
на купъ и си шепнатъ
нѣщо.

Влиза Добри съ чанта на гърба.

Добри. Момчета, . . на рѣката има златари!
(Струпватъ се всички момчета около него).

Нѣколко момчета. Златари ли? . . . Какви златари?

Добри. Златари. . . Търсятъ злато изъ рѣката!
(Поклаща глава многозначително).

Нѣколко ученика: Ти видѣ ли ги?

Добри. Не, татко ги видѣлъ. При завоя. Ровили
пѣсѣка и търсили злато.

(Момичетата се заслушватъ).

Ненчо, Е, е! . . . И той седналъ да ни лъже!
Злато. . . вѣтъръ! Цѣло лѣто бѣхме на рѣката. Къпах-
ме се, търкаляхме се по пѣсѣка — нищо не видѣхме. . .

Боянчо. А отде знаешъ? Може тия хора да на-
мѣрятъ злато. . .

Добри. Татко ги видѣлъ.

Ненчо. А, ти не си ги видѣлъ, значи? И си седналъ
да ни лъжешъ!

(Момичетата влизатъ въ училището).

Добри. Следъ обѣдъ нѣмаме училище. . . Кой иска
да идемъ на рѣката да ги видимъ?

Боянчо. Азъ!

Едно момче. Азъ!

Мнозина. И азъ, и азъ, и азъ!